

Lau nước mắt đi anh

Quán cafe chiều trên con đường thênh thang. Gió thổi bay làn tóc em. Trước mắt tôi đã không còn là người con gái yếu đuối và cần che chở bởi đôi bờ vai quen thuộc này nữa. Có lẽ tôi đã thực sự mất em rồi.

Tôi muốn thuê ngay một chiếc xe đạp đôi và cùng em đạp, em sẽ ngồi ghế trên và cứ để mái tóc dài buông cho gió đùa nghịch. Tôi sẽ kêu lẫn tăn vài câu, đại loại:

- Tóc em cứ dính hết vào mặt anh. Em buộc lại ngay đi nào!

Và em sẽ quay lại cười, nguýt một cái thật dài:

- Kệ em...

Em cứ hồn nhiên như thế cho đến một ngày, tôi được nhận vào một công ty nước ngoài và cơ hội thăng tiến mở ra. Cuộc sống hiện đại và sành điệu cuốn tôi đi đến một nơi rất xa nơi em đang đứng.

Mỗi ngày, tôi vẫn nhận được tin nhắn của em, những tin nhắn yêu thương đến khó chịu. Tôi có cảm giác, em đang bám chặt tôi, em làm cho tôi nghẹt thở vì sự quan tâm thái quá! Tôi thản nhiên không nhắn lại.

Rồi, có một buổi chiều nào đó. Em nhắn tin rằng: “Em bị ốm và rất nhớ anh”

Khi ấy, tôi đang ở Tam Đảo cùng sếp. Tôi nhắn tin cho em vài câu đại loại là cố gắng, khi về tôi sẽ mang quà cho em. Để rồi, sáng hôm sau, tôi về vội vì sếp bị cúm cần người chờ đi làm.

Hình ảnh em cứ mờ nhạt dần trong trái tim tôi. Mọi kỉ niệm với tôi lúc ấy về những buổi sáng chở em đi ngắm sương và khu chợ sớm, buổi chiều ngồi bên nhau nói về bình minh và những đêm ngào ngạt hương hoa sữa chỉ còn là những thứ phù phiếm tầm thường.

Tôi bảo em: “Đã là đàn ông thì phải thật nhiều tiền và thật đào hoa”.

Tôi kể cho em nghe về việc đám đồng nghiệp nữ xinh đẹp trầm trồ khen tôi

thế nào. Về cuộc ganh đua của họ để được tôi chở đi ăn sinh nhật sắp. Tôi nói những lời ấy khi em ốm liệt giường... Tôi đưa cho em một số tiền và nói sẽ trở lại sớm. Thực sự, lúc ấy, tôi không nhớ khuôn mặt và thân hình em như thế nào.

Có quá nhiều thứ đang bốc lửa trong đầu tôi. Ý nghĩ về căn nhà trong mơ, xe xin và những lời trầm trồ của biết bao kẻ dưới chân làm tôi quay cuồng.

Em đã khóc khi tôi đang say sưa kể. Em khóc nghe nước nở và não ruột quá! Em bảo: “Anh thay đổi thực sự rồi...”.

Lúc ấy, tôi mong em nói lời chia tay biết mấy. Nhưng em không làm thế. Tôi muốn được giải thoát và cũng sợ sẽ là tàn nhẫn quá nếu tôi nói chia tay.

Em, thân hình tàn tạ, tâm hồn yếu đuối cần được che chở. Bàn tay gầy guộc và đôi mắt đờ đẫn: “Em sẽ không sống được nếu chúng mình chia tay”.

Tôi không biết trả lời sao. Tôi vẫn âm thầm hẹn hò với vài cô gái khác.

Có hôm em bất chợt đến khi tôi đang tổ chức sinh nhật cùng một người tình, ánh đèn lung linh và rượu vang, bánh sinh nhật, những nụ hôn ngây ngất.

Em òa khóc và bỏ chạy. Ngoài trời, tôi nghe mưa tầm tã, gió lạnh thấu xương.

Đêm ấy, tôi nhận được một tin nhắn: “Mình chia tay, anh nhé!”.

Tôi không nhả lại. Nhìn người đẹp đang nằm trong lòng mà trái tim tôi dấy lên một niềm chua chát. Tôi cứ day dứt hỏi mình: “Có phải tôi đã hết yêu em?”.

Từ ngày ấy, không bao giờ em nhắn tin cho tôi nữa.

Sáng nay, một buổi sáng mệt mỏi. Tôi lê người tới công ty sau những chán chường vì bao cuộc tình chóng vánh. Các người đẹp đều rời xa tôi để đến một bến bờ khác, những đại gia khác. Tôi bỗng nhận ra, chưa bao giờ họ yêu tôi cả.

Và cũng buổi sáng hôm nay, tôi gặp em. Thoạt đầu, tôi không nhận ra chính em, người tôi yêu và bên tôi suốt 3 năm trời đằng đẳng.

Em mặc một chiếc váy xanh dịu dàng, làn tóc mềm mại lả lướt. Em bước xuống cùng sếp tôi nhẹ nhàng và tự tin như vừa bước ra từ một thế giới khác.

Tôi đắm đuối nhìn em. Bất giác định gọi, nhưng chợt hiểu ra rằng: Em đã không còn thuộc về tôi nữa.

Em cười, nụ cười thật rạng rỡ. Em bảo với sếp, chúng tôi là bạn và đồng hương thân thiết. Và em mời tôi cafe để cảm ơn.

Gió thổi làm bay tóc em. Tôi muốn vuốt ve mái tóc ấy quá.

- “Anh khóc à? Lau nước mắt đi anh”